

BSO

BILKENT SENFONİ
ORKESTRASI

KONZERTMEISTER
IRINA NIKOTINA

MIST &
SNOW

PAUL
GOODWIN
ŞEF CONDUCTOR

SİS VE
KAR

ALENA
BAEVA
KEMAN VIOLIN

1 Aralık December **2018**

Cumartesi Saturday, **20.00**

Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient, if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

Program

A. Part

Für Lennart in Memoriam

R. Strauss

Keman Konçertosu, Re minör, Op.8

Concerto for Violin in D minor, Op.8

1. Allegro
2. Lento, ma non troppo
3. Rondo: Presto

ara interval

J. Brahms

Senfoni No.1, Do minör, Op.68

Symphony No.1 in C minor, Op.68

1. Un poco sostenuto, Allegro
2. Andante sostenuto
3. Un poco Allegretto e gracioso
4. Finale: Piu Andante, Allegro non troppo, ma con brio

Zorunlu durumlarda program değişikliği yapılabilir.

Programs may be subject to changes due to reasons beyond our control.

Paul Goodwin şef conductor

Paul Goodwin, yaratıcı ve dinamik programlarıyla ve dönem tarzını geleneksel orkestra dünyasıyla birleştirmesiyle tanınıyor. Şef, ana repertuarın taze, heyecan verici ve özgün anlatımlarını sunmanın yanı sıra, tarihsel yorumlarıyla da övgü topluyor. Goodwin'in geniş repertuarı, on dördüncü yüzyıldan günümüze kadar uzanıyor.

Paul Goodwin, Carmel Bach Festivalinin sanat direktörü ve şefi olmasının yanı sıra Capella Aquileia'nın birinci konuk şefi. Şef, dünya çapında Philadelphia Orkestrası, San Francisco Senfoni, BBC Filarmoni, Hallé Orkestrası, City of Birmingham Senfoni, İskoç Ulusal Kraliyet Orkestrası, Berlin Konzerthaus, Minnesota Orkestrası, Washington Ulusal Senfoni, Utah Senfoni, New World Senfoni, Seattle Senfoni, St. Paul Oda Orkestrası, Toronto Senfoni, Rotterdam, Auckland, Helsinki ve Royal Stockholm Filarmoni Orkestralarıyla, Münih, Frankfurt, Hannover ve Leipzig Radyo Orkestralarını yönetti. Opera sahnesinde Komische Oper Berlin'de Gluck'ün *Iphigenie en Tauride*, Teatro Real Madrid'de Britten'in *Rape of Lucretia*, İskoçya ve Avustralya Operalarında Handel'in *Orlando*, Galler Ulusal Operasında Handel'in *Jephtha* ve Staatstheater Karlsruhe'de Handel'in *Riccardo Primo* yapıtlarını yönetti.

Paul Goodwin, on bir yıl Academy of Ancient Music'in yardımcı şefi olarak görev yaptı. Bu grupla pek çok turneye çıktı, Shutz'un koro müziklerinin, Mozart'ın "Zaide" yapıtının kayıtlarını yaptı, John Tavener'in müziklerini içeren iki albüm çıkardı. Bu CD'lerden üçü, Amerika'da Grammy ve İngiltere'de Gramophone ödüllerine aday gösterildi. Şef, İngiliz Oda Orkestrasında baş konuk şef olarak çalıştığı sürede, Kiri Te Kanawa, Joshua Bell, Maria João Pires, Mstislav Rostropovich ve Magdalena Kozena gibi sanatçılarla ortak çalışmalar gerçekleştirdi. Strauss ve Hartmann CD'lerinin yanı sıra, Handel'in *Riccardo Primo* ve *Athalia* yapıtlarının kaydını yapan sanatçı, Harmonia Mundi etiketiyle çıkan Elgar'ın *Nursery Suite* CD'siyle büyük beğeni topladı. Goodwin, Münih Rundfunkorchester'le kaydettiği iki albümden birinde Prokofiev'in *Peter ve Kurt* yapıtını, diğerinde ise kemancı Charlie Siem ile *Under the Stars*'ı yönetti.

Eğitim projelerine büyük önem veren Goodwin, İspanya ve Hollanda'da Ulusal Gençlik Orkestraları, Junge Deutsche Filarmoni, Giovanile Italiana Orkestrası, Lahey'deki Kraliyet

Konservatuvarı, Londra'da Royal College ve Kraliyet Müzik Akademisiyle birlikte çalışmalar yaptı. Uzun süre Brüksel'de Kraliçe Elisabeth Yarışmasında konuk şef olarak yer aldı. 2007'de, George Frideric Handel yapıtlarının performanslarına yaptığı üstün katkılardan dolayı, Halle (Saale) Kenti Handel Onur Ödülüne değer görüldü.

Paul Goodwin is Artistic Director and Conductor of the Carmel Bach Festival and Principal Guest Conductor of Cappella Aquileia. He has conducted orchestras throughout the world, including the Philadelphia Orchestra, San Francisco Symphony Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, Hallé Orchestra, City of Birmingham Symphony Orchestra, Royal Scottish National Orchestra, Konzerthaus Orchester Berlin, Minnesota Orchestra, National Symphony Orchestra Washington, Utah Symphony, New World Symphony Orchestra, Seattle Symphony Orchestra, St. Paul Chamber Orchestra, Toronto Symphony Orchestra, the Rotterdam, Auckland, Helsinki and Royal Stockholm Philharmonics and radio orchestras in Munich, Frankfurt, Hannover and Leipzig. In opera, Paul's successes have included Gluck's *Iphigenie en Tauride* at the Komische Oper Berlin, Britten's *Rape of Lucretia* at the Teatro Real Madrid, Handel's *Orlando* at Scottish Opera and Opera Australia, Handel's *Jephtha* at Welsh National Opera and Handel's *Riccardo Primo* at the Staatstheater Karlsruhe.

For eleven years, Paul was the Associate Conductor of the Academy of Ancient Music, with whom he toured extensively and made recordings of Schutz's choral music, Mozart's singspiel "Zaide" and two discs of music by John Tavener, commissioned for the AAM. Three of these CDs were nominated for Grammy (USA) and Gramophone (UK) awards. He was Principal Guest Conductor of the English Chamber Orchestra for six years, collaborating with artists such as Kiri Te Kanawa, Joshua Bell, Maria João Pires, Mstislav Rostropovich and Magdalena Kozena. Elsewhere, he has recorded CDs of Strauss, Hartmann, Handel's *Riccardo Primo* and *Athalia*, and a highly acclaimed CD of Elgar's *Nursery Suite* for Harmonia Mundi. With the Münchner Rundfunkorchester he has recorded two CDs for Sony: one that includes Prokofiev's *Peter and the Wolf* and the other, *Under the Stars*, in collaboration with violinist Charlie Siem.

Paul's dedication to educational projects has led him to work with the National Youth Orchestras in Spain and

Holland, the Junge Deutsche Philharmonic, the Orchestra Giovanile Italiana, as well as the Royal Conservatoire in The Hague and the orchestras of the Royal College and Royal Academy of Music, London. For many years, he was a regular visiting conductor for the Queen Elisabeth Competition in Brussels. In 2007, Paul Goodwin was awarded the Handel Honorary Prize of the City of Halle (Saale) in recognition of his extraordinary services to performances of works by George Frideric Handel.

Alena Baeva keman violin

1985'te müzisyen bir ailede dünyaya gelen Baeva, ilk keman derslerine beş yaşında, Kazakistan'da Olga Danilova ile başladı. 1995'ten sonra (Moskova'daki Tchaikovsky Devlet Konservatuvarına bağlı) Central School of Music'te Prof. Eduard Grach ile çalıştı. 2002-2007 yıllarında çalışmalarını Moskova Konservatuvarında sürdürdü. Baeva ayrıca 2003 yılında Mstislav Rostropovich'in desteği ve davetiyle bir yıl Fransa'da eğitim aldı ve ardından 2007'de Seiji Ozawa'nın İsviçre'deki Akademisine katıldı.

Alena Baeva on altı yaşındayken 12. Uluslararası Henryk Wieniawski Yarışmasında (Polonya, 2001) büyük ödülü ve En İyi Çağdaş Yapıt Yorumu Ödülünü kazandı. Ardından, 2004'te Rusya'da Moskova Uluslararası Niccolò Paganini Yarışmasında büyük ödülün yanı sıra Özel Ödülü de alarak bir yıl boyunca 1723 tarihli bir Wieniawski Stradivari çalmaya hak kazandı. Sanatçı ayrıca 2007 yılında Japonya'da düzenlenen Sendai Uluslararası Keman Yarışmasında altın madalyanın ve İzleyici Ödülünün sahibi oldu.

Hızla genişlettiği repertuarında kırkı aşkın konçerto yer alan Baeva, az bilinen yapıtları da seslendiriyor. Sanatçının Bruch ve Shostakovich, Szymanowski (DUX), Debussy, Poulenc ve Prokofiev (SIMC) kayıtlarından oluşan zengin diskografisi, repertuarının genişliğini ortaya koyuyor. Baeva'nın konserleri, Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da radyo ve televizyonlarda canlı yayımlandı.

Baeva'nın düzenli olarak birlikte çalıştığı şefler arasında Valery Gergiev ve Vladimir Jurowski var. Sanatçının, 2015'te Arthaus Musik etiketiyle çıkan DVD setinde, Shostakovich'in 2. Keman Konçertosu da yer aldı. Moskova'daki çalışmalarının ardından Baeva ve Jurowski, Aralık 2018'de Londra Filarmoni Orkestrasıyla bir konser gerçekleştirecek. 2018-19 sezonunda Baeva ayrıca Tokyo'da Paavo Järvi ve NHK Senfoni Orkestrasıyla sahneye çıkacak.

Sanatçının daha önce birlikte çalıştığı şefler arasında Vladimir Fedoseyev, Pablo Heras-Casado, Jacek Kasprzyk, Krzysztof Penderecki, Sakari Oramo, Thomas Sanderling ve Kazuki Yamada yer alıyor. Baeva ayrıca Martha Argerich, Yuri Bashmet, Steven Isserlis, Nikolai Lugansky ve Mischa Maisky gibi saygın müzisyenlerle oda müziği yapıyor. Sanatçının, Vadym Kholodenko'yla müzikal ortaklığı ise on yıl öncesine dayanıyor.

Özellikle Rusya'da iyi tanınan Baeva, Mariinsky Orkestrası, MusicaÆterna, Rusya Devlet Akademi Senfoni, Evgeny Svetlanov (GASO) ve St. Petersburg Filarmoniyle düzenli olarak sahneye çıkıyor. Sanatçı Rusya dışında da İsrail Camerata, Londra Filarmoni, Lüksemburg Filarmoni, Hollanda Filarmoni, NHK Senfoni ve Strazburg Filarmoni Orkestrası gibi en iyi orkestra ve topluluklarla birlikte çalışıyor.

Born in 1985 to a musical family, Baeva took her first violin lessons at the age of five under renowned pedagogue Olga Danilova in Alma-Ata, Kazakhstan. From 1995 she studied with Professor Eduard Grach at the Central School of Music (an affiliate of the Moscow State Tchaikovsky Conservatoire), and from 2002 to 2007 at the Moscow Conservatoire itself. In addition to her formal studies, Baeva was a protégée of Mstislav Rostropovich (at whose invitation she studied in France, 2003) and Seiji Ozawa (whose Academy in Switzerland she began attending in 2007).

Aged 16, Baeva won the Grand Prix at the 12th International Henryk Wieniawski Competition (Poland, 2001), as well as the Prize for Best Performance of a Contemporary Work. She went on to take the Grand Prix at the Moscow International Niccolò Paganini Competition (Russia, 2004), including a Special Prize allowing her to perform on the 1723 Wieniawski Stradivari for one year, and was also awarded both the Gold Medal and the Audience Prize at the Sendai International Violin Competition (Japan, 2007).

With an already vast and rapidly expanding repertoire, including over forty violin concerti, Baeva is a champion of lesser known works. Her extensive discography reflects the impressive breadth of her repertoire, with recordings of Bruch and Shostakovich, Szymanowski (DUX), Debussy, Poulenc, and Prokofiev (SIMC). She has been frequently broadcast live in concert on radio and television across Europe, Asia, and North America.

Amongst the conductors with whom she works regularly, Baeva has long-standing collaborations with Valery Gergiev

and Vladimir Jurowski. Her performance of Shostakovich Violin Concerto No.2 features as part of the box-set DVD collection released by Arthaus Musik in 2015, and – following their work together in Moscow – Baeva and Jurowski will come together again for her debut with the London Philharmonic Orchestra in December 2018. The 2018/2019 season will also see Alena Baeva make her debut with Paavo Järvi and the NHK Symphony Orchestra, in Tokyo.

Other conductor collaborations to date include Vladimir Fedoseyev, Pablo Heras-Casado, Jacek Kaspszyk, Krzysztof Penderecki, Sakari Oramo, Thomas Sanderling, and Kazuki Yamada, and chamber music partnerships have featured such esteemed musicians as Martha Argerich, Yuri Bashmet, Steven Isserlis, Nikolai Lugansky, and Misha Maisky. Baeva’s regular sonata partner is Vadym Kholodenko, with whom she has established a musical partnership of more than a decade.

Baeva enjoys a particularly strong profile in Russia, working regularly with the Mariinsky Orchestra, MusicaEterna, the State Academic Symphony Orchestra of Russia “Evgeny Svetlanov” (GASO), and the St. Petersburg Philharmonic Orchestra, amongst others. Elsewhere, she works with top orchestras and ensembles such as the Israel Camerata, London Philharmonic, Luxembourg Philharmonic, Netherlands Philharmonic, NHK Symphony, and Strasbourg Philharmonic Orchestra.

Arvo PÄRT

Für Lennart in Memoriam

1935’te Talinn yakınlarındaki bir kırsalda doğan Arvo Pärt, sanatsal duruşu ve besteciliğiyle Sovyet rejiminin kültürel politikaları ile hiçbir zaman uzlaşmamış bestecilerden biridir. Pärt ilk olarak Batının “modernist” müzikal gelişmelerini takip etmek ve bunu müziğinde yansıtmakla ağır tepkiler çekmiştir. Ancak Pärt’in Sovyet otoritelerinin huzurunu kaçıran tek yönü modernist yaklaşımlara olan yatkınlığı değildir; Pärt aynı zamanda koyu bir dindardır. 1968 yılında bestelediği Credo adlı yapıtı, bestecinin hayatındaki en derin kriz anının başlangıcını işaretler. Bu bir hayli sembolik yapıtta en az üç dünya birbiriyle zıtlaşır: Pärt için artık içi boşalmış, kuru bir “çocuk oyunu”ndan fazlası olmayan avangart müzik; Bach’tan yapılan bir alıntı ve tonalite aracılığıyla temsil edilen bir “saflık dünyası” ve

müziğe eklenilen dini bir metin. Pärt'in hem batının hem de doğunun estetik paradigmatlarıyla uzlaşamamasının açık bir okunuşu olan bu yapıt, ilk seslendirilişinin hemen ardından yasaklanır ve bunu bestecinin sekiz yıl süren inziva dönemi takip eder. Bu Pärt'in kendisini yoğun bir şekilde Ortaçağ ve Rönesans dini müziğini (özellikle Gregoryen ilahileri) ve polifoninin köklerini çalışmaya adanmış, "besteci olarak tekrar yürümeyi öğrendiği" dönemdir.

Bu uzun içe kapanışın sonucu, bestecinin tintinnabuli adını verdiği, müzikal dilin radikal bir şekilde basitleştirildiği yeni kompozisyon tekniğidir. Ruhsal olarak bestecinin Rus Ortodoks Kilisesinin mistik ve kontemplatif ritüelleriyle olan etkileşiminden doğan bu teknik, Pärt'in 70'lerin sonundan itibaren ürettiği müziklerin hem teknik hem de spiritüel altyapısını oluşturacaktır. Tintinnabuli özünde iki sesin birbirinin içine girmesini içerir. Bunlardan biri melodik adımlarla hareket ederken, diğeri majör ya da minör akorun temel üç sesi etrafında döndürülür. Sesler arasındaki ilişki, her bireysel eser için spesifik olan bir şemaya göre önceden belirlenir. Bestecinin çok az nota ve çok fazla tekrardan oluşan "tonal" müziği, Pärt'in genellikle "minimalist" olarak etiketlenmesine yol açmıştır.

Yaylı çalgılar için Für Lennart in Memoriam, 2006 yılında Estonya'nın eski başkanı Lennart Meri tarafından kendi cenazesinde çalınmak üzere sipariş edilmiştir. Eser, bir Ortodoks ilahisinin dizeleri düşünülerek yazılmış olmasının haricinde, orta kısmında ölümler için okunan kısa bir duaya da yer verir. Ancak bu, herhangi bir vokale ihtiyaç duymaksızın salt çalgısal müzik aracılığıyla yapılır. Metin—müzikte konuşma benzeri bir akış hissi yaratmak için—aksan ve sözcüklerdeki hece sayısı gibi parametreler dikkate alınarak müziğe ayarlanmıştır.

Arvo Pärt, born in rural Tallinn in 1935, is one of those composers who, with his artistic stance and composition, could never reconcile himself to the cultural policies of the Soviet regime. At first, Pärt came under harsh criticism for following the "modernist" musical developments in Europe and reflecting those in his music. However, it was not only Pärt's closeness with the modernist approaches that worried the Soviet authorities; Pärt was also a devout believer. His Credo, composed in 1968, marks the beginning of the most severe crisis in the composer's life. In this highly symbolic work, at least three worlds clash with each other: avant-garde music, which has become a

dry and depleted “child play” for him; a “world of purity” represented by a quotation from Bach and tonality; and a religious text added to the music. The work showing Pärt’s estrangement from the esthetic paradigms of both the west and the east was banned immediately after its first performance, and this led the composer to live in seclusion for the next eight years. This is a period when Pärt devoted himself to understanding the religious music of the Middle Ages and Renaissance (Gregorian chant in particular) and the origins of polyphony, a period when he “learned how to walk again as a composer”.

The result of this long period of withdrawal is what the composer called “tintinnabuli”, a new composition technique where the musical language is radically simplified. The technique born out of the spiritual interactions of the composer with the mystic and contemplative rituals of the Russian Orthodox Church is to form the technical and spiritual basis of the music Pärt was to produce after late 1970s. In essence, tintinnabuli involves the interweaving of two voices. While one voice moves in melodic steps, the other is rotated around the three basic sounds of the major or minor tone. The relation between voices is determined in advance according to a specific template for each individual work. Because of his “tonal” music consisting of very few notes and many repetitions, Pärt was generally labelled as a “minimalist”.

Für Lennart in Memoriam for string orchestra was commissioned in 2006 by Lennart Meri, the former President of Estonia, to be played in his own funeral. Besides being written with the lines of an Orthodox hymn in mind, the work includes a short prayer for the dead in the middle. However, this is conveyed only through instrumental music without any need for vocals. In order to elicit a sense of speech-like flow in music, the text was adjusted to music in consideration of parameters like accentuations and the number of syllables in words.

Richard STRAUSS (1864-1949)

Keman Konçertosu, Re minör, Op.8
Concerto for Violin in D minor, Op.8

Richard Strauss’u Wagner ve Brahms’ın ölümünün ardından yaşayan en önemli Alman besteci olarak tanımlamak abartı olmaz. Strauss, nerdeyse seksen yılı

kaplayan kariyerinde hemen her müzik türünde yapıt üretmiş, ancak en çok senfonik şiirleri (örn. Don Juan, Also sprach Zarathustra) ve operalarıyla (örn. Elektra, Salome, Der Rosenkavalier) tanınmıştır.

19. yüzyılın ikinci yarısı, batı müziğinde birbirine karşıt iki temel estetik konumun hüküm sürdüğü bir dönemdir. Bir yanda senfoni, yaylı dördül ve sonat gibi türleri bir kenara bırakan ve müziği bir metin, anlatı, imge gibi “ekstra-müzikal” unsurlara dayandıran Yeni Alman Okulu bestecileri (Liszt’in senfonik şiirlerini ve Wagner’in müzik-dramalarını düşünün), öbür yanda müziğin bu unsurları “ifade/betimleme” gücünü reddedip (ya da buna indirgemek istemeyip), müziğin dilden özerkliğini savunan (ve çalgısal müziğin üstünlüğünden ödün vermeyen) Mendelssohn, Schumann ve Brahms gibi “muhafazakar” ya da “klasik” Romantikler.

Babası koyu bir Wagner karşıtı olan Richard Strauss’un kapsamlı müzik eğitimi ve dolayısıyla da erken dönem besteleri, bu ikinci grubun bestecilerinin etkisi altında ilerlemiştir. Erken yaşlarda müzik bestelemeye başlayan Strauss, henüz 20 yaşına gelmeden babasının konservatif zevklerine uygun bir biçimde oda müziği, sonat, konçerto ve senfoni türünde yapıtlar üretmiştir. Strauss’un bu dönemde yazdığı müzikler özellikle Felix Mendelssohn’un ve Robert Schumann’ın stillerinin etkisi altındadır. Ancak 1885 yılından itibaren Strauss’un, kendisinin de daha sonra ifade edeceği gibi, “dönüşüm” (conversion) dönemi başlar. Strauss, efsanevi şef Hans von Blöw’ün assistanı olarak Meiningen’de görev yaptığı sırada, Liszt-Wagner ilericiliğinin önde gelen savunucusu Alexander Ritter ile tanışmış ve onunla yakın ilişki içine girmiştir. Kendisinin de ifade ettiği gibi Ritter’in aracılığı ile Wagner ve Liszt’in müziğini kavramış, Schopenhauer felsefesi ile derinden ilgilenmiştir. Sonuçta Meiningen dönemi öncesi üzerinde çalıştığı senfoni, konçerto, yaylı dördül, sonat gibi türleri bir kenara bırakarak, Liszt’in senfonik şiir anlayışının bir sonraki aşaması olarak görülebilecek ses şiiri (tone poem) türü üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu türün sahne türlerindeki yansımaları olarak Salome ve Elektra operalarını yazmış, bu eserlerin kazandığı başarı sonucunda Avrupa’nın ilerici bestecilerinin lideri konumuna yükselmiştir.

Re minör Keman Konçertosu, bu dönüşüm henüz gerçekleşmeden, besteci 17 yaşındayken (1881-82 yılları arasında) bestelenmiştir. Eser, genel anlamda zamanın romantik stilinde yazılmış olmasına rağmen, genç Strauss’un Mozart ve Beethoven gibi klasiklere olan

saygısına da işaret eder. Öbür taraftan konçertonun gösterişli pasajları, Ernst, Spohr ve Léonard gibi bestecilerin popüler virtüözik yapıtlarını da anımsatır. Esere yöneltilmiş genel eleştirilerden biri, konçertonun “dağınık” oluşudur. Bu eleştiriye göre, kemanın cesur ve gösterişli pasajları, müzikal argüman, keman ve orkestra arasındaki etkileşim ve çatışma gibi konçerto formunun temel unsurlarını gölgede bırakmıştır. Konçerto, iki karşıt temanın diyalektiğini işleyen Allegro, klasik A-B-A şarkı formundaki Lento ma non troppo ve son olarak da zarif ve neşeli Rondo bölümlerinden oluşur.

It would not be an exaggeration to describe Richard Strauss as the most important living German composer after the death of Wagner and Brahms. Over his career spanning almost eight decades, Strauss produced in almost all music genres, but was known mostly for his symphonic poems (like *Don Juan*, *Also sprach Zarathustra*) and operas (like *Electra*, *Salome*, *Der Rosenkavalier*).

The second half of the 19th century is a period when two opposing esthetic positions prevailed in the Western music. On one side of the opposition were the composers of the New German School who disregarded genres like symphony, string quartet and sonata and based music on “extra-musical” elements like a text, narrative, or visual (consider Liszt’s symphonic poems and Wagner’s music-dramas), while there were the “conservative” or “classical” Romanticists like Mendelssohn, Schumann and Brahms, who rejected the power of music to express/describe these elements (or did not want to reduce music to that) and defended the independence of music from language (and did not make concessions on the superiority of instrumental music), on the other side.

Given that his father was a fervent anti-Wagnerian, the comprehensive music education Richard Strauss received in his early years and therefore his early period compositions were influenced by the composers of the second group. Strauss started composing early, and produced works in chamber music, sonata, concerto and symphony genres to suit the conservative taste of his father before he was even 20. The music he wrote in this period shows the influence of the styles of Felix Mendelssohn and Robert Schumann in particular. However, as of 1885, his period of “conversion” as he himself would acknowledge later on, started. While he was working as assistant to the legendary conductor Hans von Bülow in Meiningen he met Alexander Ritten, who was a leading

advocate of the Liszt-Wagner progressiveness, and became close friends with him. As he said, he understood the music of Wagner and Liszt through Ritter and showed a keen interest in Schopenhauer's philosophy. In the end, dissociating himself from genres like symphony, concerto, string quartet and sonata, which he used to concentrate on before his Meiningen period, he directed his attention to the genre called tone poem, which can be seen as the next stage of Liszt's symphonic poem. As stage counterparts of this genre, he wrote Salome and Elektra operas, and the success of these works made him the leading figure of Europe's progressive composers.

Strauss wrote the Violin Concerto in D minor when he was 17 (between 1881 and 1882), before his conversion took place. Although the work follows the romantic style of the time in general, it also demonstrates young Strauss' respect to the classical masters like Mozart and Beethoven. Still, the elaborate passages in the concerto remind the popular virtuosic works of composers like Ernst, Spohr and Léonard. One general criticism the concerto received was that it was "untidy". According to the critics, the brave and glamorous passages of the violin overshadowed the basic elements of the concerto form, such as the musical argument and the interaction and conflict between the violin and orchestra. The movements of the concerto are Allegro, delivering the dialectic of two opposing themes, Lento ma non troppo, in the classical A-B-A song form, and finally, elegant and joyful Rondo.

Aylin Yılmaz

Johannes BRAHMS (1833-1897)

Senfoni No.1, Do minör, Op.68

Symphony No.1 in C minor, Op.68

Brahms kariyeri boyunca senfoni yazmak için oldukça temkinli davranmıştı. Kendi deyimi ile Beethoven gibi bir devin ayak izlerini arkasında hissederek bu işe kalkışmak çok zordu. İlk senfonisini yazana kadar orkestra müziğinde oldukça dikkatli adımlarla ilerledi. 1861 yılında ilk Piyano Konçertosunu, 1868 yılında Alman Requiem'i, 1874 yılında Handel'in Bir Teması Üzerine Çeşitlemeleri yazdı. Nihayet 43 yaşında geldiğinde, 10 yılı aşkın bir çalışmanın sonucunda, 1876 yılında, ilk senfonisini tamamlamıştı.

Birinci senfoni ona büyük bir şöhret kazandı. Bu başarısını Viyana'da bestelediği tüm diğer eserleri ile

perçinledi. Her ne kadar Wagner'cilerin sert eleştirilerine maruz kaldıysa da 4. Senfoniye bestelediği döneme gelindiğinde, Alman müziğinin üç büyük B'sinden (Bach ve Beethoven'le birlikte) biri olarak anılıyordu.

Brahms'ın senfoni yazmaya geç başlamasının sebebi yalnızca Beethoven'e olan derin hayranlığı ile açıklanamaz. Besteci çağının genel eğilimlerine uymak istememiş, senfoni türüne yeni bir boyut kazandırabilmek için yeterli birikime sahip olmayı beklemişti. Sonuç olarak daha önceki eserlerinde deneyimlediği, dokusallık, klasik biçimler içerisinde sürekli gelişim fikirlerini senfoniye uyarlayarak hem bu alanda yepyeni bir soluk yaratmış, hem de fikirlerini doruk noktasına taşımıştı.

Sanatçı 1. Senfonin 4 Kasım 1876'da Karlsruhe müzesinin büyük salonunda Otto Dessoff yönetiminde yapılan ilk seslendirmesinden önce, Wagner'in dev eseri Der Ring des Nibelungen'in ilk seslendirmesinin yapıldığı Bayreuth Opera Festival Evinin açılışının üzerinde yarattığı baskıyı hissediyordu. Ancak 1. Senfoni büyük bir başarı kazanarak hem Brahms'ı Wagner taraftarları karşısında güçlü kılmış, hem de müzik tarihinde önemli bir dönüm noktası olmuştur. Bu eser, Beethoven senfonilerinden sonra salt müziğin varlığını güçlü bir şekilde yeniden müzik dünyasının gündemine getirmiştir.

Yapıt Beethoven senfonilerinin pek çok özelliğinden etkilenmiş ancak özgün ve yenilikçi olmayı da başarmıştır. Eserin özgünlüğünün en önemli kaynağı sanatçının Rönesans müziği yaklaşımlarını kullanarak dokusallık merkezli bir ses dünyası yaratmış olmasıdır. Senfoni, o dönemin senfonilerinde olduğu gibi, bir temanın sergilenmesi ile başlamaz. Birbirinden çok farklı ses bölgelerine sahip üç ayrı motif, birbirlerinden bağımsız bir biçimde ancak aynı anda duyurulur. Böylelikle devasa hacimli, yoğun bir ses kütlesi ile dinleyiciye o zamana dek yaşanmamış bir deneyim sunulur. Eserin birinci bölümü, bu dokunun nasıl farklı açılardan değişip dönüşebileceğini sergiler.

İkinci bölümde lirik ezgilerle, birinci bölümün yoğun dokusallığı - bazen birlikte, bazen biri sönerken diğerinin ortaya çıkması ile - harmanlanır. Üçüncü bölümde Brahms'la özdeşleşen "gelişimli çeşitleme" tekniğinin kullanımını ön plana çıkar. Bu bölümde sunulan motifler ritimsel çeşitlemelerin tetiklemesi ile sürekli olarak gelişir, değişir ve dönüşürler. Üçüncü bölümde aynı zamanda, Beethoven'in 5. Senfonisi ile tanınan ritmik motif (kaderin kapıyı vurma motifi) açık bir biçimde gündeme

getirilir. Bu durum aslında eserin bütününün kurgusu ile de direkt olarak ilişkilidir. Beethoven'ın 5. Senfonisi tek bir motifin sürekli olarak işlenerek eserin başındaki Do minör karanlığının sonunda Do majör aydınlığına ulaştığı, böylece bireyin kadere karşı kazandığı zaferin simgelendiği bir eserdir. Brahms farklı anlatım biçimlerini kullansa da 1. Senfonisini aynı kurgu üzerine yapılandırmıştır. Eser üçlü aralık zincirini kullanarak (birinci bölüm Do minör, ikinci bölüm Mi majör, üçüncü bölüm La bemol majör) son bölümde Do majöre ulaşır. Bu görkemli final bölümünün girişinde kaosun ardından Alp kornosunda duyurulan temayla ulaşılabilecek zaferin haberi verilir. Daha sonra yine gelişimle çeşitleme tekniği ve yoğun dokusallık içeren kontrpuanlı pasajların ardından büyük bir doruk noktasına ulaşılır. Besteci kendi zaferini kendisi inşa etmiştir.

Throughout his career, the composer had been extremely cautious about writing symphonies. He found symphony writing difficult, because, as he put it, he felt the weight of the footsteps of a giant like Beethoven. Thus, he trod the field of orchestra music very carefully, until he wrote his first symphony. He wrote his first Piano Concerto in 1861, A German Requiem in 1868, and Variations and Fugue on a Theme by Handel in 1874. Finally in 1876, when he was 43, he completed his first symphony on which he had been working for over a decade.

His first symphony brought Brahms significant fame. The success of this symphony was reinforced by the other works he composed in Vienna. Although he was bitterly criticized by Wagnerians, he came to be considered one of the three great B's (together with Bach and Beethoven) of German music, by the time he wrote Symphony No. 4.

The reason why Brahms made a late start to symphony writing cannot be explained by his tremendous admiration for Beethoven alone. Reluctant to follow the general tendencies of his time, the composer waited to get sufficient experience to be able to add a new dimension to the symphony genre. Consequently, by adapting the ideas of texture and continuous development within classical forms that he had experience of from his earlier works to the symphony, he not only brought new air to the field, but also took his ideas to their climax.

Before the first symphony's premiere in the big hall of Karlsruhe Museum on 4 November 1876 under the baton of Otto Dessoff, the composer felt the pressure of the opening

of Bayreuth Opera Festival House where Wagner's pivotal work *Der Ring des Nibelungen* was premiered on 13 August. Still, the great success of the first symphony not only gave Brahms a distinct advantage against Wagner's advocates, but also represented a major landmark in the history of music. After Beethoven's symphonies, the work powerfully brought pure music to the fore in the world of music.

Despite being influenced by many characteristics of Beethoven's symphonies, the work still managed to be original and innovative. The main source of the work's originality is the composer's creation of a sound world with a textural focus by using approaches from Renaissance music. Unlike other symphonies of its time, the symphony does not start by introducing a theme. Three different motifs with widely diverse sound fields are heard independently, but simultaneously. Thus, a vast mass of sound with a very high volume presents the audience with an unprecedented experience. The first movement of the work shows how this texture can be changed and transformed from various aspects.

The second movement blends the textural intensity of the first movement with lyrical melodies (sometimes they are heard together, while at other times one comes to the fore as the other fades away). The third movement is marked with the use of the "developing variation" technique closely associated with Brahms. Upon stimulation by rhythmical variations, the motifs presented in this movement continuously develop, change and transform. The third movement also clearly foregrounds the rhythmic motif known from Beethoven's *Symphony no. 5* (Fate Knocking at the Door motif).

In fact, this is directly related to the structure of the entire work. Beethoven's *Symphony no. 5* is a work where a single motif recurs to the effect that the darkness of the C minor at the beginning turns into the brightness of C major at the end, symbolizing the individual's victory against fate. Although he used different forms of expression, Brahms constructed his first symphony on the same structure. Using a chain of thirds (first movement in C minor, second movement in E major, and third movement in A flat major), the work reaches C major in the last movement. In this superb final movement, the theme presented by the alpine horn following the chaos at the beginning presages the forthcoming victory. Then the passages which display the developing variation technique and include textual intensity rise to a grand climax. The composer has built up his own victory.

Dr. Onur Türkmen

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina, konzertmeister asst.

Bahar Kutay

Suzana Bezhani

Refik Zamanalioğlu

Adilhoca Aziz

Vseslava Öztürk

Süreyya Defne

Eda Delikçi

Davut Aliyev

Elena Postnova

Arif Möhsünoğlu

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva, grup şefi | principal

Elena Rihsi

Marina Agapova

Adelya Ateşoğlu

Nil Cetiz

İskender Okeev

Seyran Ahundzade

Senem Akgöl *

Eda Aymergen *

Viyola | Viola

Cavid Cafer, grup şefi | principal

Elena Gnezdilova

Sema Hakioglu

Uluşbek Rihsi

Ece Akyol

Svetlana Simolin

Elif Onay

Günsu Semra Erdem *

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca, grup şefi | principal

Serdar Rasul

Artur Rahmatulla

Adil Babacan

Yiğit Ülgen

Verda Çavuşoğlu

Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis, grup şefi |

principal

Dritan Gani

Zurab Tsitsuashvili

Burak Noyan

Şalva Gagua

Flüt | Flute

Albena Sezer, grup şefi | principal

Ebru Aykal

Obua | Oboe

Selçuk Akyol, grup şefi | principal

Viktoriya Tokdemir

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir, grup şefi | principal

Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk, grup şefi | principal

Ezgi Tandoğan Onat

Yaman İrun *

Korno | Horn

Hasan Erim Hacat

Güloya Altay

Bulut Baytekin *

Ezgi Gizem Kızır *

Trompet | Trumpet

Julian Lupu, grup şefi | principal

Krasimir Konyarov

Onurcan Çağatay

Trombon | Trombone

Cem Güngör, grup şefi | principal

Mehmet Ali Baydar

Aleksey Medvedev

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid, grup şefi | principal

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

bilet.bilkent.edu.tr Gişe | Ticket Office: (312) 290 1775

www.bso.bilkent.edu.tr bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir. | Cultural and artistic activity of Bilkent University.